

Chrám vzpomínek

David Deyl

Sen nepřichází,
tři ráno - měl bych spát,
nevím, jak říct ti mám:
můj oheň dál chce plát...

Vím jak se cítí,
kdo zná jen tmu a déšť
a mráz
a touží blíž tě mít
a dlaní tvou
se hřát...

Otvírám chrám
vzpomínek vzácných,
nejsem v něm sám,
slyším zas tvůj smích.

Ten křehký chrám
je vším, co mám,
jen v něm jsem rád.

Otvírám chrám,
vzpomínek vzácných,
tam nevidám
lítost v očích tvých.

Ten chrám
je vším, co zbývá nám,
tentam je tón,
co v nás zněl
jak zvon.

Otvírám chrám
vzpomínek vzácných,
nejsem v něm sám,
slyším zas tvůj smích.

Sen dál se brání,
pět ráno - měl bych spát,
bojím se svítání
a divný cítím chlad...

Vím, jak se cítí,
kdo poznal léto snů a krás,
netouží bát nikdy
už zas jen sám -
věř v nás...

Otvírám chrám
vzpomínek vzácných,
nejsem v něm sám,
slyším zas tvůj smích.

Ten chrám
je vším, co mám,
jen v něm jsem rád.

Otvírám chrám
vzpomínek vzácných,
tam nevidám
lítost v očích tvých.

Ten chrám
je vším, co zbývá nám,
tentam je tón,
co v nás dřív zněl silný
jak zvon.

Otvírám chrám,
otvírám chrám,
otvírám chrám,
je vším co zbývá nám, věř v nás!

Otvírám chrám
vzpomínek vzácných,
tam nevidám
lítost v očích tvých.

Ten křehký chrám
je vším, co zbývá nám,
už slyším zas tón,
co v nás dřív zněl jak zvon.